

Mihaela GHEORGHITĂ s-a născut în 1980. A absolvit Facultatea de Litere și Masteratul de *Creative Writing* din cadrul Universității de Vest Timișoara. Face parte din grupul *TimWord* (<http://timword.ro/>), în cadrul căruia a coordonat mai multe ateliere de creație în limba engleză, pentru elevii de liceu și pentru studenți. Între 2006 și 2008, a coordonat trei volume de povestiri, rezultate din aceste ateliere.

Dragonul este primul ei roman.

Mihaela Gheorghită

DRAGONUL

roman

casa cărții de știință
cluj- napoca, 2011

PARTEA I..... 7

1. NEED FOR SPEED	7
2. ¡FELIZ AÑO NUEVO!	17
3. PASAJEROS SIN DESTINO	28
5. EL TESORO ES EN TU CORAZÓN	53
6. DROP IT LIKE IT'S HOT	67
7. YOU ONLY GET ONE SHOT	84
8. MORE, POR FAVOR!	101
9. ANYBODY THERE? ECHO!	119
10. LOS RECUERDOS	140
11. TRUST IN ME	147
12. CASA ENCANTADA	166
13. GANGSTER TILL I DIE	182

PARTEA A II-A 207

14. WATCH THE SIGNS!	207
15. CHIQUITITA, TELL ME THE TRUTH	224
16. PARLEM EN CATALÀ	235
17. EL DRAGÓN ROTO	244
18. HOLA, SOY RUMANO	257
19. VOLVEMOS EN UN TRIX	266
20. ME DICEN EL CLANDESTINO	275
21. I GOT THE POISON, I GOT THE REMEDY	293
22. HIT THE ROAD, JACK!	317
23. FUCK YOU, ROMÂNIA!	341
24. TIENES EL MONO	373
25. EL MUNDO AL REVÉS	396

Cele patru maimuțe

*Să nu vezi nimic rău.
Să nu auzi nimic rău.
Să nu spui nimic rău.
Să nu faci nimic rău.*

PARTEA I

1

NEED FOR SPEED

Păi sigur că da, de când eram mic știam să zbor, mi-a răspuns Dragonul, rîzînd pe înfundate și scoțînd fum pe nări. Să mor eu, de când nu m-am mai gîndit la treaba asta! Eram un puști oarecare, dar cîțiva ani buni am fost convins că am aripi... Nu, n-am zis la nimeni, evident, am ținut-o doar pentru mine, era mai fain așa...

A, îți dai seama că-mi plăcea la nebunie să-mi închipui că zbor... Nu, nu mă duceam departe și nu mă ridicam foarte sus, dar ajungeam măcar pînă deasupra măsuței din sufragerie, cam la un metru sub lustra mai mare decît mine, știi, din aia cu trei brațe în formă de lujeri de nufăr, de care erau pline magazinele pe atunci. Acolo planam cîte jumate de minut, mai mult cînd pe măsuță mamă-mea punea un platou cu prăji – Alba ca zăpada de obicei, proaspăt scoase de la presat, cu zahăr pudră pe deasupra. Cu Alba ca zăpada la bord, mă roteam în aer și viram scurt afară pe ușă, traversam în viteză holul și aterizam în picaj înapoi pe mochetă. Și mă întorceam la jucăriile mele obișnuite: mașini de curse din plastic, tancuri în miniatură, avioane cu elice sau luptători ninja pictați, cu ochii ca două dungi – din cauză că cineva le-a strîns prea tare părul în coadă de cal, mă gîndeam eu...

Nu, n-a aflat nimeni, fiindcă mă jucam de-a zborul numai cînd eram singur acasă, nu vroiam să mă prindă careva și să mă vîndă la circ – cum a pățit fetița din povestea pe care mi-o citea bună-mea seara la culcare. Aia din carte s-a născut cu aripi de lebedă și-a fost trapezistă toată viața. Pe mine nu mă interesa circul, vroiam să mă fac pilot de Formula 1 sau supererou și să salvez lumea – ca Batman, cum ar veni. Așa că aveam grijă să nu descopere nimeni că am puteri supranaturale. Bine, mie mi-era mult mai ușor decît fetei din poveste, pentru că aripile mele erau transparente, ca de libelulă, nu cu pene ca ale ei, și de-aia erau invizibile – îți dai seama ce minte aveam?... A, păi... îmi ieșeau vertical din spate, direct prin tricou sau pulover, dar fără să rupă materialul, și cînd nu le foloseam le țineam pliate, paralel cu corpul...

Nu, mă, nu m-a învățat nimeni să zbor, imediat ce mi-am inventat aripile m-am trezit că mă desprind de la podea și mă țin în aer, iar asta cred că s-a întâmplat pe când am început să-nțeleg că eu sînt eu și diferit de ceilalți. Numai că mi-a fost mereu frică să mă duc prea departe sau să-mi dau drumul de prea sus. O singură dată am vrut să-mi iau zborul de la fereastră dormitorului meu, de la etajul doi... Nu, stai să vezi.

Purtam cheia de la intrare atîrnată de gît de-un șnur albăstru, așa că – în mintea mea – n-ar fi fost nici o problemă să mă întorc după aia acasă. Vroiam să iau înălțime deasupra straturilor de castraveți ale lui nea Oprea de la unu, apoi să planez dincolo de gardul viu care făcea fructe mov, otrăvitoare, ca niște boboțe, din care-am jurat să mînc odată, dar n-am apucat. Și mă gîndeam să aterizez pe sub bățatorul de covoare, pe care-l puneam de obicei poartă cînd jucam fotbal cu băieții din zonă, ca și cum aș fi înscris un gol cu tot corpul în loc de minge. Stăteam pe vine pe pervaz, ținîndu-mă de tocurile laterale, și pipăiam cu vîrfurile degetelor de la picioare denivelările de pe lemnul acoperit cu vopsea. Eram pe cale să-mi dau drumul cînd am auzit cheia în yala de la intrare.

Tată-meu se întorsese mai repede de la lucru. Fusese *disponibilizat*, am prins printre țipetele lui și ale mamă-mii mai tîrziu în ziua aia. Atunci n-am înțeles exact ce înseamnă asta. Dar au început să se schimbe aproape imediat tot felul de lucruri care contau pentru mine: n-am mai primit decît jucării la mîna a doua, n-am mai băut suc la cutie de carton și-n locul chiftelelor de carne, care te-nnebuneau cu mirosul de usturoi și condimente, mamă-mea a început să prăjească niște cocoloașe din cartofi și făină, cleioase și fără nici un gust. Tată-meu nu și-a mai găsit niciodată alt job, după vreo doi ani a reușit doar să se pensioneze pe caz de boală – evident, cu un certificat fals de cardiac. Faza tare a fost că, la multă vreme după aia, cînd aveam vreo șaispe ani, chiar a făcut un infarct – mi s-a zis că din cauza mea, dar eu cred că pînă la urmă a fost de vină – așa că de-atunci ce scria în certificat a fost pe bune.

Altă chestie care mi-a dat peste cap planurile legate de zbor a apărut imediat după ziua cînd tată-meu mi-a tăiat elanul băgînd pur și simplu cheia în yală: gagiul nu mai pleca de acasă dis' de dimineață ca să se-ntoarcă după-amiaza tîrziu. Așa că n-am mai prins nici o ocazie să-mi iau zborul de la fereastră. Poate de asta în scurt timp mi-am și imaginat că mi-au căzut aripile...

Na bine, ce-ntrebări haioase pui și tu! Nu, mă, n-am avut nici un fel de durere și nu mi-a curs sînge. Nu mi-am dat seama

din timp dacă începuseră să se usuce și nici nu mi-am închipuit că mi s-au rupt prin somn sau că mi le-a tăiat cineva. M-am trezit pur și simplu într-o dimineață că nu le mai am. Le-am căutat o groază prin pat și pe covor, dar nu le-am găsit. Am boci ore-n șir, pînă m-a auzit tată-meu, care-a crezut că atunci m-am sculat din cine știe ce coșmar cu monștri și-a intrat în cameră. Și-am cam plîns după ele mult timp după aia...

Cum adică, să le simt lipsa fizic?... Ca amputații?! Na, ce șod, la asta chiar că nu m-aș fi gîndit! Nu mă, n-am avut impresia că mă trec vreun fel de dureri sau mîncărimi, nici la început, nici mai tîrziu. Doar că niciodată n-am putut să uit de tot cum era cînd știam să zbor, cînd îmi închipuiam că plutesc prin apartament fără să ating podeaua. Sau că mă lansez rapid, ca o torpilă, din balcon mic de la dormitorul alor mei, plin de cactuși și crăciunițe, de ziceai c-au făcut seră acolo. Și ajungeam într-o secundă pînă la ușa de la balconul mare din sufragerie, unde-mi trăgeam suflul jumate de minut și mă-ntorceam ca vîntul în capătul celălalt al casei.

Cred că din cauza asta cînd am trăit din nou o chestie asemănătoare – eram la volanul unei rable cu motor modificat și opțiune turbo, care putea să prindă peste 150 la oră, cu tuningul făcut chiar de mine la *taller*¹-ul unde lucram – cînd am trăit aproape aceeași chestie, îți dai seama c-am fost înnebunit după așa ceva...

A nu, n-a fost din cauza vitezei, doar conduceam în curse de stradă de vreun an jumate pe tot felul de fluturo-foarfeci neînmatriculate, luate de la unul sau altul. Și de fapt în momentul ăla chiar stăteam pe loc, turînd motorul și așteptînd să se dea startul. Îmi tremurau un pic mîinile pe volan și simțeam cum mi se formează o picătură de transpirație deasupra sprîncenei stîngi. Nu mai pariasem niciodată atîția bani într-o cursă – 2000 de euro, o nimica toată pentru baștanii care-și pusese în joc și mașinile, și mult mai mult mălai, dar pentru mine tot ce reușisem să strîng de cînd venisem aici. Pe lîngă asta, puteam să cîștig de vreo zece ori mai mult, pentru că era un fel de turneu regional, care se întîmpla doar o dată pe an și la care veneau cei mai tari *corredores*² din toată Comunitatea Andalucia. Dar n-au fost nici măcar banii, la urma urmei știam foarte bine c-o să-i ard aproape mai repede decît i-am făcut,

¹ span. *atelier*.

² span. *soferi de curse*.

pentru că vroiam să încep să-mi construiesc de la zero mașina mea cu care să concurez.

Nu, a fost prima dată când cineva – și s-a nimerit să fie Alfonso, noul meu copilot – mi-a întins un joint. *¿Quieres un porro?* m-a întrebat rînjind. Și, văzînd că mă încrunt: *¿Cómo se dice en inglés – pot?*¹

Aș fi știut ce e și fără să-mi spună, chiar dacă nu mai văzusem joint-uri pe viu pînă atunci, iar așa arăta ca o țigară fără filtru obișnuită. Dar mi-am dat seama că e iarbă imediat ce l-a aprins, pentru că mașina s-a umplut rapid de mirosul înțepător, ca de balegă, pe care-l știam de la party-urile și concertele la care mergeam cînd încă mai eram la liceu la Timișoara. Doar cuvîntul în spaniolă nu-l mai auzisem. Eram la Sevilla de aproape doi ani, iar mai înainte am stat cîteva luni la Barcelona, așa că o rupeam destul de bine în spaniolă, dar pînă la cursa de care-ți zic am reușit cumva să stau departe de droguri, deși sigur am mai trecut pe lîngă ele – sau ele pe lîngă mine – de-o groază de ori...

Ba, țigări normale fumam ca un turc și pe-atunci, tot Marlboro roșu, dar nu mă atingeam de alcool – conduceam mult și nu vroiam probleme cu poliția. În schimb, trăiam cu ness și Red Bull, pentru că aveam deja două joburi. Cel de zi era la taller-ul lui Jesús, un fel de gangster cam pîrlit, dar iute la mînie, care făcea tot soiul de investiții tembele de pe urma cărora ieșea aproape de fiecare dată păgubaș. De aia era mereu ocupat să se răzbune pe ăia care l-au înșelat sau cel puțin l-au lăsat baltă; și se răzbuna crunt, tăindu-le mîini sau picioare, arzîndu-i cu acid sau înecîndu-i în Guadalquivir. La garajul lui lucram ziua, reparînd mașini obișnuite și făcînd tuning pentru alea de curse. Iar noaptea lucram tot pentru Jesús, care deasupra taller-ului construisese un fel de *hostal*², cel puțin așa zicea reclama luminoasă, unde de fapt își aduceau fetele lui clienții; eu păzeam recepția și aveam grijă să nu apară nici un fel de probleme în camere... Păi na, mai apăreau, dar asta-i altă poveste. Acum îți ziceam cum m-am apucat de fumat. Sau nu te mai intere?...

Cum spuneam, pe-atunci trăiam cu ness și energizante și ca să fiu în formă pentru cursa din ziua aia, cum nu mai dormisem deloc în ultimele două nopți, cred că băusem vreo șapte cafele și vreo trei Red Bull-uri. De fapt, din cauza asta eram

¹ span. *Vrei o țigară cu marijuana? Cum se zice în engleză – pot?* [*pot* = engl. *marijuana*]

² span. hotel mic, deținut de obicei de o familie care și locuiește în el.

și-așa de agitat – în mod normal, sînt un șofer foarte calm, mai ales în trafic, după cum vezi.

Dădusem boxele la maxim și-n urechi îmi urla 50 Cent cu *In da Club*. Știam că tremur pentru că am prea multă cofeină la bord și de fapt începeam să intru un pic în panică. Așa că atunci cînd am văzut joint-ul între degetele negre de la uleiul de motor ale lui Alfonso nu m-am gîndit de două ori, m-am aplecat repede și-am tras adînc din el. Mă și ce trip am avut, să mor eu!

Primul efect a fost că am înțeles brusc și celelalte versuri care urmau după *I don't know what you heard about me*¹ din piesa care tocmai începea. Am ținut fumul înăuntru tot refrenul și l-am scos afară fix cînd 50 Cent zicea: *You can't see that I'm a motherfuckin' P.I.M.P.*² Exact în secunda aia s-a dat și startul. Am simțit cum piciorul drept apasă pe accelerație pînă la capăt fără să fac eu nimic, iar stîngul dă drumul la ambreiaj. Subaru-ul a țîșnit ca din pușcă dintre celelalte mașini, și-am trecut razant pe lîngă gagică în fustă roșie mini înfoiată, care a dat startul desfăcîndu-și sutienul și împingîndu-și fîțele în față.

În cîteva secunde schimbasesem deja într-a cincea. Nu mai tremuram și transpirația mi se oprise, deși simțeam cum îmi buibuie inima în piept mai tare ca niciodată. Piciorul drept era lipit de accelerație, ca și cum pedala devenise o prelungire a corpului meu, ca și cum împingeam mașina înainte cu puterea gîndului. Țineam strîns de volan, urmăream cum botul Subaru-ului înghite sutele de metri de asfalt și, chiar dacă simțeam toată mașina vibrînd de la viteză și din cauza lui 50 Cent – *She like my style, she like my smile, she like the way I talk*³ –, aveam impresia că sînt în jocul ăla de computer, *Need for Speed: Hot Pursuit 2* – îl știi, nu? – pe care mi-l trimisese vărul meu Adițu din România pe CD. La un moment dat chiar m-am întrebat de ce nu văd traseul și cît gaz mai am în colțul din stînga sus. Tocmai atunci m-a ajuns din urmă marocanul ăla împuțit din Cádiz pe același Volvo cu care-mi luase fața și anul trecut și mi-am amintit că sînt într-o cursă reală. M-am prins instant că de data asta pot să-l fac eu și i-am tăiat calea schimbînd pe banda a doua chiar cînd se pregătea să treacă de mine. *Look baby this is simple, you can't see, You fucking with me, you fucking with a P.I.M.P.*⁴

Mașina își depășise deja propriul record, atinsese 180 la oră, și mi se părea că o conduc acum din vîrfurile degetelor, cu

¹ engl. *Nu știi ce-ai auzit despre mine.*

² engl. *Nu te prinzi că sînt un P.E.S.T.E. dat naibii.*

³ engl. *Ei îi place stilul meu, cum zîmbesc și cum vorbesc.*

⁴ engl. *Uite, iubito, e simplu, nu vezi, Dacă te pui cu mine, te pui cu un P.E.S.T.E.*

care apăsam ușor volanul. Pe lângă mine treceau ca fulgerul în sens opus parapete umplute cu graffiti, depozite industriale și parcuri uriașe. Apoi în față mi-a apărut curba aia strânsă de care știam tot de anul trecut, o curbă după care te duci întins pînă la aeroport. La viteza cu care zburam n-o puteam lua decît cu un drift de toată frumusețea, iar ca să-mi iasă trebuia să fiu concentrat la maxim. Am lăsat-o mai moale și-am schimbat într-a patra. *But a bitch can't get a dollar out of me!*, a repetat 50 cu dispreț, iar în dreapta mea, cu burta săltîndu-i în sus și-n jos, cu părul ăla creț și parcă umflat cu pompa turtit de plafon, cu *porro*-ul fumegînd între degetele de la mîna stîngă și cu cealaltă agățată de mînerul de deasupra portierei, Alfonso urla excitat: *¡Vamos Dragón! ¡Vamos Dragón!*¹²

Nu mi-a tremurat mîna nici măcar o clipă. Cu cîțiva metri înainte să începă curba, am accelerat din nou și-am început să trag de volan la stînga, apoi am călcat ambreiajul și-am schimbat la loc într-a cincea. Simțeam că fac toate mișcările ca telegidat, fără să le gîndesc, ca și cum îmi veneau de undeva din străfundurile minții, din codul cu care fusesem programat; mai mult, roțile mi se păreau prelungiri ale mîinilor și picioarelor, pedalele și manetele un fel de piese de legătură prin care transmiteam comenzile de executat. Pielea de pe volan devenise complet elastică, mi se mula în palme, iar adidașii păreau că mi s-au topit în pielea tălpilor și tălpile în metalul pedalelor, în care se ramifica acum rețeaua mea de vene, prin care adrenalina circula la aceeași viteză cu aia de pe indicatorul de bord. Pe șosea nu mai era Subaru condusă de un puști de douăzeci de ani, ci doar eu, un fel de om-mașină, care se mișca perfect coordonat între partea din carne și oase, și partea electrică și mecanică.

Dreptul a apăsât din nou pe accelerație, pînă la podea, iar cînd stîngul s-a ridicat de pe ambreiaj, am simțit în tot corpul cum Subaru-ul o ia din spate la dreapta și începe să alunece pe diagonală în curbă. Pentru mine toată faza s-a derulat cu înecătorul: scrișnetul roților îmi scrijelea timpanele mai crunt decît dacă aș fi dat boxele la maxim în *Need for Speed*, dar am avut senzația că mă desprind de mașină și mă ridic deasupra ei, și-am văzut cum mă învîrt în curbă, am văzut și urmele negre lăsate de cauciuc pe asfalt, de parcă schimbasem perspectiva de la *driver* la *bird's eye view*³. Și tot de-acolo de sus mi-am

¹ engl. *Dar o curbă nu poate să scoată nici un ban de la mine.*

² span. *Hai Dragonule! Hai Dragonule!*

³ engl. *șofer și perspectivă de sus.*

dat seama că oi fi făcut eu toate mișcările la dungă, dar am reușit cumva să uit să virez în sens opus după ce-am dat drumul la ambreiaj, iar acum mă desprinsesem fizic de Subaru și nu mai puteam să mișc nimic. Așa că mașina era încă în drift cînd ar fi trebuit deja să se redreseze, iar parapetul albastru pe care scria cu litere mari de tipar: *No temas, cree solamente, Lucas 8:50!*, se apropia ca fulgerul chiar de portiera mea. *Catch a date, suck a dick, shiiiit, TRICK?*, a fost ultimul lucru pe care l-a urlat 50 Cent înainte să-i piară piuitul în izbitură, iar ultimul gînd care mi-a trecut prin cap înainte să dau cu el de geamul portierei a fost că Ieșus o să-mi spargă fața mai mult ca sigur...

Nu, nu mai condusesem pentru el pînă atunci, avea șoferul lui special pentru Subaru, un malac din Argentina cu mutra plină de semne, parcă-l trecuse mă-sa printr-un ciur cînd era mic, dar pe ăsta l-a prins poliția cu vreo săptămînă înainte cînd făcea nu-ș' ce livrare pentru patron în capătul celălalt al provinciei. Așa că Ieșus a avut nevoie urgent de un șofer de rezervă și cum mă știa la volan în course de stradă din anul trecut, m-a rugat pe mine.

Miza era cu atît mai mare, și pentru mine, și pentru el, fiindcă dacă pierdea cursa se ducea dracului nu numai Subaru-ul în care băga bani ca un apucat în fiecare lună, să-l repare după ce-l bușea argentinianul, ci și multele mii de euro, pe care eram sigur că le-a pariat pe mine și care, înzecite, aveau să-i salveze *taller*-ul cu care-și gajase un împrumut. Fără *taller* îi rămînea doar *hostal*-ul, dar mașinile erau cea mai mare pasiune a lui, chiar și înainte de femei, așa că n-avea să mă ierte că i-am pierdut în cursă și rabla preferată, și locul unde-o tot asambla și dezasambla...

Ce spui?... De ce nu merg un pic mai repede acum? Păi ce, ne grăbim undeva?

Dragonul a început iar să rîdă și a îndesat chiștocul uitat între degete în scrumieră. Cu gingiile dezgolite, semăna și mai bine cu un urangutan, iar cearcănele vineții păreau că i se adîncesc tot mai mult. Și-a trecut palma dreaptă mai înțîi pe frunte, deasupra sprîncenelor atît de blonde că abia se distingeau, apoi pe restul țestei rase complet, acoperită cu piele translucidă, pe sub care se întrezăreau oasele craniului, mobile parcă, alunecînd printre venele groase și verzui. Na, eu nu vroiam să te sperii, a continuat, aprinzîndu-și alt Marlboro, dar – și l-am văzut cum apasă pe accelerație, i-am văzut mușchii din

¹ span. *Nu te teme, trebuie doar să crezi, Luca 8:50.*

² engl. *Treci la agățat, suge-o, rahat, scoate banu'.*

pulpa dreaptă cum se încordează sub materialul lucios al treningului – dacă-ți place viteza, te duc, ba chiar abia aștept!

Mîna dreaptă, pe al cărei inelar trona o piesă de aur alb masiv, în montură cu un oval maroniu pe care era gravat un simbol chinezesc, s-a lăsat pe schimbătorul de viteze și l-a dus lin și rapid într-a cincea, așa de lin și rapid că n-am simțit trecerea la altă treaptă decît într-un punct nedefinit dintre stomac și cutia toracică. Pe afișajul CD player-ului încă mai apărea intermitent P. Diddy feat. diverși alți artiști de care nu mai auzisem – cu excepția lui Timbaland, pe el îl știam din vara trecută cu o lălăială care se chema *Apologize* –, dar muzica îmi suna în continuare în urechi doar în surdină. Numele alternau cu cifrele argintii ale ceasului, care arăta acum 16:10.

E destul de repede sau vrei să conduci tu? m-a întrebat Dragonul rînjind și mi-a făcut cu ochiul. Goneam cu 120 de km la oră.

N-am permis, frate! i-am răspuns repede.

Ți s-a furat și ăsta sau... N-ai deloc?! s-a mirat și m-a privit compătitor, de parcă i-aș fi mărturisit că m-am născut fără un organ esențial și e de mirare că mai sînt în viață.

Încă nu, i-am spus, dar o să-mi iau cînd mă întorc acasă. Mai am cîteva ore de condus, apoi examenul. N-ai văzut în ce mi-am pus hîrțile pentru consulat?

Dragonul a aruncat o privire la cartea pe care-o sprijineam pe genunchi și a citit încruntat titlul, apoi a dat din cap și mi-a urat baftă, fără să se uite la mine. Centura de siguranță mă ardea pe umăr și-mi doream mai mult ca orice s-o desprind și să aud cum se rulează automat în locașul ei. Dar, mă avertizase Dragonul, în Spania dacă te prinde că nu porți centură amenda e usturătoare, iar poliștii sînt extrem de stricți. Ce *legal speed limit*¹ or fi avînd și ăștia pe autostradă? m-am trezit că mă întreb, deși poate era un pic tardiv. Prin dreapta mea a trecut rapid același semn rutier în contur roșu triunghiular: ▲, pe care-l mai zărisem de cîteva ori pînă atunci, numai că de data asta era răsturnat, ca și cum s-ar fi adaptat la punctuația spaniolă: ▼.

Mi-am ațintit privirea în lungul drumului care zbura pe sub noi, dar din cînd în cînd mă uitam la Dragon cu coada ochiului. Iar el știa asta, pentru că buzele îi tremurau într-un zîmbet pe care se străduia să nu-l schițeze. Am simțit un firicel

¹ engl. *limită legală de viteză*.

de sînge cum mi se prelinge încet în tampon și am strîns din genunchi, de parcă așa puteam să alung senzația de mîncărime. Continua să fumeze cu cotul stîng sprijinit de geamul portierei, coborît de tot, iar fumul se învîrteja afară, luînd din cînd în cînd și cîte o bucătică de scrum. În dreapta mi-a apărut deodată o livadă de mandarine plini de fructe și am tras mirosul proaspăt adînc în piept, înghițind apoi în sec, sperînd că așa o să-mi treacă greața. Dragonul a călcat și mai mult accelerația, iar mandarinele din pomi s-au transformat brusc într-o succesiune de pete sferice, alunecînd pe lîngă mine și lăsînd dîre portocalii, care în cele din urmă fuzionau în dungi, ca într-un *screen saver* dinamic, setat la rezoluție maximă.

Tu nu fumezi, nu? m-a întrebat Dragonul, lăsînd țigara să cadă pe fereastră.

Ce mă, tutun?! În nici un caz! i-am răspuns imediat, ridicînd palmele și strîngînd din umeri. Doar dăunează grav sănătății!

A izbucnit din nou într-un rîs zgomotos, care mi-a amintit pe loc de sunetele pe care le scot primatele din *Monkey Business*, documentarul meu preferat de pe Animal Planet. Pentru o clipă, mi l-am imaginat gol pușcă, scărpinîndu-se la subțiori și țopăind, cu picioarele arcuite în două paranteze perfecte, cu penisul extrem de roșu și extrem de erect. *Would you like me to press play?*¹ a întrebat mios din boxe o voce feminină. Dragonul a rotit un buton și mașina s-a umplut de același ritm înnebunitor de hip hop, care-mi făcea stomacul să tresalte mai tare chiar decît viteza cu care mergeam.

Și Jesús, Alfonso, mașina? m-am interesat, înghițind din nou în sec și încercînd să-mi ignor greața.

Evident, mi-a răspuns Dragonul, suflînd fumul pe fereastră, nu i-am mai văzut de atunci. M-am trezit la un moment dat în Subaru cu dureri în tot corpul, dar mai ales cu o usturime *horror*² în partea stîngă a capului, de unde – mi-am dat seama cînd am dus mîna – îmi curgea sîngele șiroaie. Alfonso zăcea în scaunul de lîngă mine fără să zică nici pst – mai știi, poate nici nu mai sufla, dar n-aveam timp să verific asta – cu capul pe spate și gura larg deschisă. Mi-am desfăcut cu greu centura și-am împins de portieră pînă s-a desprins cu totul și-am rămas cu ea în mînă, nici gînd să mai culiseze în sus. Am ieșit pe șosea și-n zare am văzut luminile de la aeroport.

¹ engl. *Ai vrea să pormesc muzica?*

² engl. *de groază*.

Am mers vreun ceas pe jos pînă să ajung acolo, pe marginea autostrăzii, ferindu-mă de mașinile care fulgerau pe lângă mine, urmînd luminițele de pe cer și uruitul avioanelor care decolau sau se pregăteau să aterizeze. Mă dureau toate, dar mi-era clar că n-am pățit nimic grav și m-am mirat ce noroc am putut să am și de data asta. Cînd am ajuns, m-am repezit imediat în stația de autobuz, m-am urcat în prima mașină și m-am dus mai întîi acasă, unde m-am spălat, m-am schimbat și mi-am adunat în grabă cîteva lucruri și puținii bani pe care-i mai aveam. Apoi am tulit-o la *Renfe*¹ și-am luat primul tren spre Madrid, unde oricum plănuiam să mă duc peste ceva vreme, să vizitez un chinez, un prieten pe care mi l-am făcut la Barcelona. Știam că avea să mă ajute să mă pun pe picioare în primă fază și la ușa lui puteam să apar oricînd fără să-l anunț din vreme. Și uite-așa mi-a pierdut Jesús urma, și-am ajuns s-o cunosc pe Tatiana, iar acum și pe tine...

La Sevilla? Nu, n-am mai călcat de-atunci, chiar dacă au trecut mai bine de cinci ani de la cursa aia. Într-un fel, mi-a părut bine că plec. E un oraș fain, mai bine de jumătate de an e vară – păcat numai că nu-i la mare – și nu dai de români chiar pe toate drumurile ca aici. Dar mi s-au întîmplat și-acolo o mulțime de rahaturi, așa că de fapt abia așteptam să schimb peisajul.

După multă vreme, am auzit că Jesús a reușit să-și facă alt *taller* și cu timpul a ajuns mare gangster, toată lumea tremură cînd aude de el. Dar eu în curse nu m-am mai băgat să conduc decît de foarte puține ori și-abia după ce am ajuns în partea asta de țară, chiar dacă s-au tot rugat oamenii de mine de-a lungul vremii. Rar mai dau sfaturi legate de tuning și, ce-i drept, tot mai pariez – asta nu cred că o să-mi iasă din sînge prea ușor.

Și... în afară de asta, acum cu ce te ocupi? l-am întrebat.

Dragonul a început din nou să rîdă. Uite că intrăm imediat în oraș, mi-a zis, aruncînd țigara pe geam.

În jurul nostru, peisajul se schimbase de cîteva minute bune, de la livezi cu pomi plini de fructe la depozite industriale, apoi blocuri turn colorate, magazine de haine, supermarketuri și bănci. Mergeam pe lângă vadul secat al râului care străbătuse odată Valencia, plin de o vegetație sălbatică pe aici, din care nu lipseau palmierii, dar care înspre centru – îmi spusese Dragonul – fusese transformat într-un parc. Prin minte îmi treceau tot felul de întrebări și presupuneri, în

¹ span. stație de tren.

timp ce-l urmăream cum reduce viteza și se încadrează supercorect în trafic, semnalizînd și dînd prioritățile.

2

¡FELIZ AÑO NUEVO!

N-o să-ți ajungă decît vreo zece minute dacă o lași încontinuu, mi-a spus Dragonul, că așa-i cu boilerele. După aia se răcește brusc și trebuie să aștepți măcar vreo jumate de oră pînă să se încălzească tura următoare. Pe mine nu mă deranjează, dar pe tine... na, ce să zic...

Mă descurc, frate, i-am răspuns și m-am dat un pas înapoi, prinzînd ușa cu vrful papucului de casă roșu, plin de lei, zebre și girafe aurii în miniatură, și împingînd-o spre el. Stătea de cel puțin două minute întregi în prag, explicîndu-mi metafizica dușului în apartamentul lui. În fundal o voce de negru urla din boxele date la maxim în living: *I want to lick you from your head to your toes*¹, iar eu urmăream discursul Dragonului mai mult sau mai puțin concentrată, sperînd să nu-mi alunece chiții și tamponul de schimb de sub prosop.

În cele din urmă a plecat. Te las atunci, mi-a zis, frămîntînd între degetele de la mîna dreaptă animalul înaripat din argint, lung de cel puțin cinci centimetri, atîrnat de lanțul gros pe care-l purta în jurul gîtului. Dacă-ți trebuie ceva să mă strigi! a adăugat, după ce-am închis ușa. Cred că era deja în drum spre living. Am tras cu zgomot zăvorul și am putut în sfîrșit să pufnesc în rîs.

După cîteva secunde de cercetări, mi-am dat seama că nu sînt cuie de agățat hainele niciunde. Am recurs la singura soluție care mi s-a părut cît de cît acceptabilă: am lăsat jos capacul pe vasul de toaletă și mi-am pus lucrurile pe el, hlizindu-mă la hîrtia igienică imprimată cu fața lui Bugs Bunny ronțăind din morcov.

De departe cel mai interesant obiect din toată baia era bideul, disfuncțional din păcate, cu robinetul lipsă. Chiuveta antică era crăpată pe aproape toată suprafața, ca și oglinda de deasupra, de parcă într-o bună zi Dragonul s-ar fi enervat și-ar fi aruncat un obiect contondent – o cheie franceză sau altă sculă

¹ engl. Vreau să te ling din cap pînă-n picioare.